

Full diocesà

26 de juny del 2016

p5 — 25 anys de l'atemptat d'ETA a Vic

p6 — Condemna d'un cartell blasfem de la Mare de Déu

Pregar a Déu pels vius i pels morts

L'obra de misericòrdia espiritual d'intercedir o pregar pels altres és un acte que ens convida a oblidar-nos una mica de les nostres pròpies necessitats i pensar en les situacions i necessitats de la resta de persones.

Un religiós contemplatiu ha escrit sobre aquesta acció: «Cap de les obres de misericòrdia, ni les espirituals ni les corporals, no pot viure's ni practicar-se sense l'oració. Encara que l'Església la posi al darrer lloc de la llista, pregar al Senyor per vius i difunts és la base de totes les obres bones que l'Esperit inspira al món.»

El Catecisme de l'Església Catòlica, en el punt 2635, ens

recorda que la pregària d'intercessió «és, des d'Abraham, l'actitud pròpia d'un cor conforme a la misericòrdia de Déu. En el temps de l'Església, la intercessió cristiana participa de la de Crist: és l'expressió de la comunió dels sants. En la intercessió, el qui prega cerca "no el seu propi interès sinó [...] el dels altres" (Fl 2,4), fins a pregar pels qui ens fan mal, com va fer sant Esteve (Ac 7,60)».

I no hem d'oblidar els difunts. Pregar per les ànimes que són al purgatori té sentit perquè creiem que l'amor és més fort que la mateixa mort. La nostra fe ens dóna la certesa que podem continuar fent el bé a aquells que estimen, i ni tan sols la barrera del sepulcre ens pot impedir de manifestar-los el nostre amor.

«Ningú que mira enrere quan ja té la mà a l'arada no és apte per al regne de Déu»

Diumenge XIII de durant l'any / Cicle C

Lectura del primer llibre dels Reis

En aquell temps, el Senyor digué a Elies: «Ungeix Eliseu, fill de Safat, d'Abel-Mehulà, perquè sigui el teu successor com a profeta.» Elies se n'anà, i trobà Eliseu, fill de Safat, que llaurava amb dotze parelles de bous. Ell mateix guiava la dotzena parella. Elies va fer com si passés de llarg i li tirà a sobre el seu mantell de profeta. Eliseu deixà els bous, corregué darrere Elies i li digué: «Vaig a besar el pare i la mare i vindré amb tu.» Elies li digué: «Vés, torna a casa teva. Què t'he fet jo per impedir-t'ho?» Ell se'n tornà, prengué la parella de bous, els matà, va coure la carn amb la fusta dels arreus, convidà la gent i se'ls van menjar. Després se n'anà amb Elies i era el seu ajudant.

(19,16b.19-21)

Salm responsorial

Senyor, heretat meva i calze meu.

(Salm 15)

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Galàcia

Germans, Crist ens ha alliberat de l'esclavatge i vol que siguem lliures. Mantingueu-vos així. No us sotmeteu altra vegada al jou de l'esclavatge. Vosaltres, germans, heu estat cridats a ser lliures. Mireu només de no convertir la llibertat en un pretext per fer el vostre propi gust. Si us estimeu, poseu-vos al servei els uns dels altres. Perquè la Llei es troba tota en un sol precepte: «Estima els altres com a tu mateix.» Però si us mossegueu i us devoreu mútuament, penseu que acabareu destruint-vos. Ara, doncs, us dic: Deixeu-vos guiar per l'Esperit, i no satisfeu els capricis de la carn. Perquè la carn es deleix contra l'Esperit i l'Esperit contra la carn. Esperit i carn lluiten l'un contra l'altre, per no deixar-vos fer allò que voldríeu. Si us deixeu conduir per l'Esperit, no esteu subjectes a la Llei.

(5,1.13-18)

Lectura de l'evangelí segons sant Lluc

Quan s'acostaven els dies en què Jesús havia de ser endut al cel, ell resolgué decididament d'encaminar-se a Jerusalem. Envià alguns que s'avancesin, i ells, tot fent camí, entraren en un poblet de samaritans per buscar-hi allotjament. Però la gent no el volgué rebre, perquè s'encami-

nava a Jerusalem. En veure això, els seus deixebles Jaume i Joan li digueren: «Senyor, volem que manem que baixi foc del cel i els consumeixi?» Però Jesús es girà i els renyà. I se n'anaren a un altre poblet. Mentre feien camí algú li digué: «Us seguiré pertot arreu on anireu.» Jesús li respongué: «Les guineus tenen caus, i els ocells, nius, però el Fill de l'home no té on reposar el cap.» A un altre, Jesús li digué: «Vine amb mi.» Ell li contestà: «Senyor, permeteu-me primer d'anar-me'n a casa, fins que hauré enterrat el meu pare.» Jesús li diu: «Deixa que els morts enterrin els seus morts, i tu vés a anunciar el regne de Déu.» Un altre digué a Jesús: «Vinc amb vós, Senyor, però permeteu-me primer que digui adéu als de casa meva.» Jesús li respongué: «Ningú que mira enrere quan ja té la mà a l'arada no és apte per al regne de Déu.»

(9,51-62)

«Crist ens ha alliberat de l'esclavatge i vol que siguem lliures. Mantingueu-vos així. No us sotmeteu altra vegada al jou de l'esclavatge»

Secció del viatge. Episodi en un poblet samarità

Josep Molist i Rifà, prev.

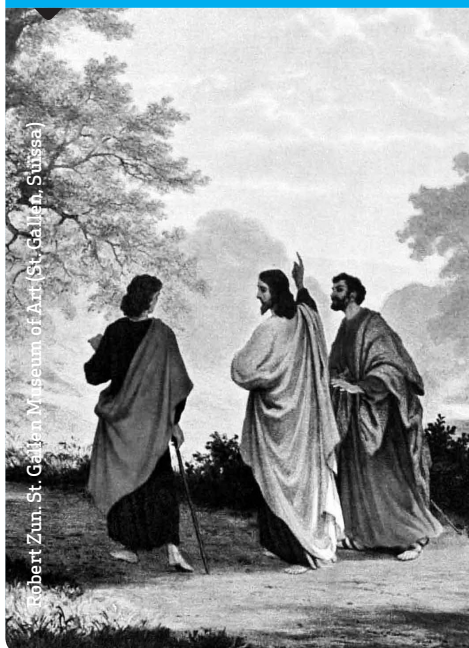
Com Elies fou portat al cel amb un carro de foc, Jesús és portat a Jerusalem per a ser «enlairat». Jesús i els deixebles deixen Galilea i s'endinsen en el país dels samaritans, aquells descendents d'un poble estranger que s'havia instal·lat al territori d'Israel després de la deportació dels jueus l'any 721 abans de Crist.

Als fills del Zebedeu els escau el sobrenom de «fills del tro» perquè encarnen la tipologia dels apassionats de caràcter impulsiu. Reaccionen davant la negativa provocada pel ressentiment històric dels hostalers samaritans d'aquell llogaret innominat on Jesús es volia allotjar. Jaume i Joan volen fer com Elies quan va fer abocar foc sobre els qui el volien fer presoner —així ho conta el llibre dels Reis—. Jesús, en canvi, evita la violència del conflicte.

En paral·lel al relat de la vocació d'Eliseu, sant Lluç —recollint les paraules del Mestre en la forma típica dels contes orientals— deixa clar el que ell mateix ha après en l'Església: ser deixeble no consisteix a imitar Jesús, sinó a seguir-lo amb sant despreniment i sense mirar enrere. Perquè, en l'art de ser deixeble de Crist, el concepte llibertat no té la connotació moderna de l'autoafirmació personal. La llibertat del cristià la dona el fet de deixar-se portar per l'Esperit Sant i no pas pels impulsos passionals de l'ego personal. El Regne del cel encarna tota la bellesa i els ideals del seguidor de Jesús. No hi ha bous que hi valguin.

La imatge

El camí d'Emaús (1877).

«Quan s'acostaven els dies en què Jesús havia de ser endut al cel, ell resolgué decididament d'encaminar-se a Jerusalem.» Lluç, després, transcriu uns breus diàlegs que fan ressaltar les actituds que han de tenir els qui vulguin fer camí amb Jesús: tolerància amb els altres i exigència amb un mateix, sentit de risc i de despreniment, responsabilitat i fidelitat als compromisos. Jesús mateix n'ha donat exemple.

Agenda

Lit. hores: Setmana I

27 dilluns

—Sant Ciril d'Alexandria, bisbe i doctor de l'Església (370-444)
—Sant Ladislau, laic (1037-1095)
Amós 2,6-10.10-13-16 / Salm 49 / Mateu 8,18-22

28 dimarts

—Sant Ireneu, bisbe i màrtir (130-202)
—Sant Argemir, màrtir (*856)
Amós 3,1-8;4,1-12 / Salm 5 / Mateu 8,23-27

29 dimecres

—Sant Pere i Sant Pau, apòstols
—Santa Beneïda, verge
Fets 12,1-11 / Salm 33 / 2 Timoteu 4,6-8.17-18 / Mateu 16,13-19

30 dijous

—Sant Marçal, bisbe (s.III)
—Els sants protomàrtirs de l'Església de Roma
Amós 7,10-17 / Salm 18 / Mateu 9,1-8

1 divendres

—Sant Gal, bisbe (*551)
—Sant Josep Damià Veuster, apòstol dels leprosos (1840-1889)
Amós 8,4-6.9-12 / Salm 118 / Mateu 9,9-13

2 dissabte

—Sant Martinià, màrtir (*s.I)
—Sant Francesc Chien (1797-1838)
Amós 9,11-15 / Salm 84 / Mateu 9,14-17

3 diumenge XIV de durant l'any / Cicle C

—Sant Tomàs, apòstol i màrtir (s.I)
Isaïes 66,10-14c Salm 65 / Gàl·lats 6,14-18 / Lluç 10,1-12.17-20

Nova trobada de responsables de santuaris

Carles Izquierdo, prev.

Enguany es féu estada a la casa d'espiritualitat de Maria Immaculada, de Tiana, els dies 7, 8 i 9 del mes de març; un total de cinquanta sacerdots, religioses i seglars, aquests últims majorment de Mallorca, alguns amb anys de dedicació al santuari, és sens dubte un component gratificant i esperançador per a la vida i manteniment d'alguns santuaris.

Visitarem la parròquia de Santa Maria de Mataró, amb el rés de vespres i l'eucaristia; també, el segon dia, el santuari del Corredor, on es venera la Mare de Déu del Socors, situat en el parc natural del Montnegre i del Corredor, en el terme municipal de Dosrius, enmig d'un bell paratge amb frondoses boscúries. Hi celebrarem l'eucaristia; i al capvespre ens tras-

lladàrem al l santuari de la Mare de Déu del Remei a Palautordera, on resàrem les vespres.

Ara bé, va ser Mons. Agustí Cortés, president del secretariat, qui va inaugurar la trobada amb unes paraules de salutació; i Mons. Sebastià Taltavull que ens va introduir en les tasques del Sínode sobre la família. Mont interessants les aportacions del P. Mayol, de Montserrat, com també la taula rodona integrada pel P. Lluís Planas, igualment monjo de Montserrat, el senyor Josep M. Guardiola i la senyora Dolors Ripollès, sobre l'atenció a les parelles que demanen el sagrament del matrimoni. No hi faltà la paraula càlida i plena d'experiències de Mn. Ramon Rossell, capellà del santuari de Meritxell.

Necrològica

Mn. Àngel Noguera i Puigoriol

Va néixer a Sentfores el dia 18 de juliol de 1933 i va rebre l'ordre del presbiterat el 20 de desembre de 1958.

Exercí el seu ministeri de preverre com a vicari en les parròquies de Sant Rafael del Figaró, Sant Pere de Torelló, Sant Feliu de Codines, Mare de Déu del Carme de Vic i la Pietat de Vic; i com a ecònom de Santa Maria de Seva. Fou també consiliari de l'OAR i professor de religió de l'Escola Industrial, director-administrador de la Casa Sacerdotal, corresponsable del servei religiós de l'Hospital de la Santa Creu de Vic i capellà de la residència Mare Pia de les Serventes del Sagrat Cor a Vic.

Des de la seva jubilació va residir a la Casa Sacerdotal i després passà a viure a la residència de la Clínica de Sant Josep de les Josefines de la Caritat a Vic. Morí a Vic el dia 30 de maig a l'edat de vuitanta-dos anys. Al cel sia.

25 anys de l'atemptat d'ETA a la caserna de Vic

Redacció

El 29 de maig va fer vint-i-cinc anys de l'atemptat d'ETA a la caserna de la Guàrdia Civil de Vic. El cotxe bomba va provocar nou morts, entre ells cinc menors, i vint-i-vuit ferits. A més, un altre guàrdia civil va morir en ser atropellat durant el rescat de les víctimes de l'explosió.

L'acte commemoratiu fou organitzat per l'Ajuntament de Vic i l'Associació Catalana de Víctimes d'Organitzacions Terroristes i comptà amb la presència del bisbe de Vic, Romà Casanova; el ministre de l'interior, Jorge Fernandez Díaz; el president de la Generalitat, Carles Puigdemont, i l'alcalde de Vic, Anna Erra.

El qui fou bisbe de Vic, Josep Maria Guix, va deixar record en les seves memòries d'aquell moment tan difícil del seu

pontificat. Ell s'acostà de seguida al lloc de l'atemptat i va visitar els ferits juntament amb el llavors president de la Generalitat, Jordi Pujol.

La missa exequial fou el dia següent a la catedral, amb una gran representació institucional i on ressonaren les paraules del bisbe Josep Maria: «Aquesta acció que avui deplorem constitueix un crim contra la humanitat. Deshonra els qui l'han comesa, vulnera greument la llei de Déu, trepitja la dignitat sagrada de la persona humana, destrueix el sentit ètic del respecte a la vida i provoca la indignació del poble.»

En acabar es va llegir un telegrama de condol de la Secretaria d'Estat del Vaticà.

Any Sant de la Misericòrdia: guanya el Jubileu a la Catedral de Vic

Horari diari de confessions: matí de 10 a 12, tarda de 5 a 7.

Notícies Breus

El Barça torna a la Mercè

La basílica de la Mare de Déu de la Mercè va rebre la visita de la junta directiva del Futbol Club Barcelona, que va anar-hi expressament per oferir tots els trofeus obtinguts durant aquesta temporada a la patrona de la ciutat. Va ser el 2003 la darrera vegada que el club havia ofert els títols, concretament, la Copa del Rei de Bàsquet, i ara, després d'uns quants anys, els quatre títols guanyats —la Lliga, la Copa, la Supercopa d'Europa i el Mundial de Clubs— han tornat situar-se davant l'altar, sota la mirada de la Mercè, com a símbol de l'esport i la cultura que es viu a Barcelona.

El rector de la Mercè, Mn. Joan Martínez Porcell, i el president de la Germandat de la Mare de Déu de la Mercè, Ignasi Riera, van rebre el president del Barça, Josep Maria Bartomeu, i altres membres de la junta directiva. El president del Barça va comentar com «amb aquesta visita s'ha volgut recuperar una tradició arrelada en el club durant molts anys». Va recordar la figura Nicolau Casaus, el qual habitualment adreçava unes paraules a la Verge Maria, i va detallar que la visita és «una iniciativa novament proposada i impulsada per la demanda d'alguns socis».

Protestes pel cartell blasfem contra la Mare de Déu

Redacció

L'Associació Endavant (organització socialista d'alliberament) ha distribuït per Catalunya, València i les Illes un cartell amb motiu del dia de l'Orgull Gai en què es veuen la imatge de la Mare de Déu de Montserrat i la Verge dels Desamparats fent-se un petó a la boca. Aquest fet ha provocat una gran polèmica.

El cardenal arquebisbe de València, Antonio Cañizares, va denunciar «la greu profanació» que «fereix profundament els sentiments dels catòlics» i va convocar el dijous 16 de juny un acte de desgreuge que va reunir milers de persones (en la foto).

Per la seva banda, l'abadia de Montserrat ha manifestat que «lamentablement la utilització banal i de mal gust d'imatges de la Mare de Déu»

i afirma que «fets com aquests poden ofendre els creients i altres persones respectuoses amb aquests símbols».

També Mons. Jaume Pujol, arquebisbe de Tarragona i president de la Conferència Episcopal Tarraconense, que agrupa tots els bisbes de Catalunya, ha expressat mitjançant una carta adreçada al cardenal Antonio Cañizares, arquebisbe metropolità de València, la seva ferma condemna per la profanació blasfema de les imatges.

La Conferència Episcopal Espanyola ha condemnat el cartell blasfem i ha afirmat que «la referida propaganda blasfema és, per desgràcia, un episodi més d'una espiral que atempta contra el legítim exercici de la llibertat religiosa, així com la lliure predicació de l'Evangeli en una societat plural».

L'article

Fugint de la bellesa

Jesús Renau, S.I.

Feia dies que pensaves en aquella excursió. Un indret formidable. Una vall estreta entre grans muntanyes. Dos anys abans hi havies acampat amb una colla d'amics. En guardaves un gran record. Et feia molta il·lusió tornar-hi ara, en plena primavera, quan els colors són transparents i tot convida a la vida.

Què t'ha passat, que avui m'expliques que l'excursió ha desvetllat dintre teu aquest temporal i tanta frustració? Dius: «Hauria preferit un dia de pluja, o una intensa boira agafada a la terra que hagués tapat boscos, camps i flors.»

¿No és potser que un excés de llum, de colors i de bellesa ha manifestat les mancances del teu cor i que el que esperaves com a llum ha ajudat a descobrir les tenebres interiors dissimulades i en fugida?

Sí, de vegades passa que la bellesa pot esdevenir una mena de contrapunt de la buidor i el neguit que podem portar amagats.

Vas trobar el racó ideal per a observar amb els ulls ben oberts un paisatge notablement bell. Fa estona que et deixes impactar pels colors nets i clars besats per una llum transparent. Cap engany, és un verd fràgil i tendre. Els ulls passen lentament pels troncs, per les herbes del terra, i ara pugen cap als cims, i van baixant boscos avall fins a tornar al punt de partença. El temps perd el control normal. Per altra banda, el vent acaricia el rostre i les mans, mentre quelcom semblant a un cant romàntic entra per l'orella.

Per què, doncs, va creixent un afany de fugida? Com és que topes amb una paret interna que sents infranquejable?

Probablement tu ets el problema, i no la natura que ha entrat dintre teu de forma tan sincera. Un problema, el teu, que podríem aprofundir en dues dimensions.

Massa carretera, massa soroll, poques estones de serenitat i de descans, relacions superficials... una vida a la mida del rendiment, de la racionalitat, dels interessos, i marcada pels mercats invisibles i totalitaris. Tot plegat topa amb aquesta natura que té un llenguatge i un ritme diferents i sense voler et critica el teu ritme de vida. És clar: el silenci bell et fa venir ganes de fugir. Fa massa temps que has desconnectat de la natura.

L'altra dimensió és el teu oblit de la font real de la bellesa. La natura et diu sense dir res: «Vius massa oblidat d'Aquell de qui tot prové i amb els teus dubtes racionals no fas el salt fins a la Font.»

La Pel·lícula

Fatima

Philippe Faucon

França, 2015.

Intèrprets: Sorio Zerual i Zita Hanrot.

Drama. Per a joves.

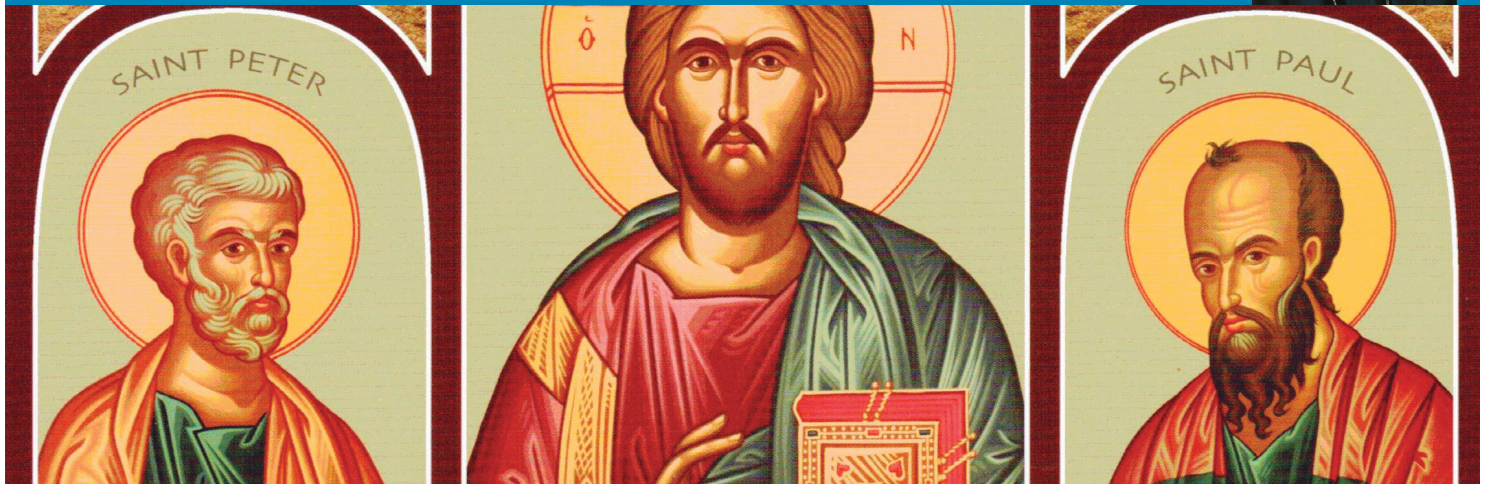
Fatima és una musulmana immigrant d'origen àrab que és mare de dues filles: Souad, una adolescent rebel de quinze anys, i Nesrine, una jove de divuit anys que està començant la universitat i vol ser metgessa.

La pel·lícula té com a argument una mare que amb molt coratge vol tirar endavant les seves filles a Europa. Però, al mateix temps, planteja amb realisme la difícil integració de l'immigrant musulmà en un país occidental, com també el conflicte entre la primera generació d'immigrants i els seus fills, nascuts ja a Europa i amb mentalitat occidental. La pel·lícula és presentada sense prejudicis ideològics, de manera senzilla i amb excel·lents interpretacions del trio femení protagonista.

Entorn de la festa dels apòstols sant Pere i sant Pau

Romà Casanova, bisbe de Vic

La solemnitat de sant Pere i sant Pau, en raó del testimoniatge i del martiri a la ciutat de Roma dels dos apòstols que considerem columnes de l'Església, és també el dia del Papa. En aquesta festa —no oblidem que és dia de precepte per a tota l'Església— hem de participar en la celebració de la missa. Com a bisbe de la diòcesi, en raó que no és dia de festa civil, he dispensat de l'obligació del repòs propi dels dies de precepte; però, tot i això, solament són dispensats de l'obligació de la celebració de la missa aquells a qui el treball els ho impedeixi. Per això els rectors de les parròquies són obligats a facilitar la participació dels fidels en la celebració de la santa missa en les hores més oportunes.

El ministeri petrí del bisbe de Roma no és una realitat que pertanyi solament a la diòcesi de Roma, sinó que, com bé sabem i vivim, és essencial per a tota Església particular o local. El Sant Pare és el centre de la comunió eclesial. No hi ha autèntica unitat sense la comunió amb el Papa. La unitat té el seu centre en Crist; però aquesta unitat visible té la seva concreció en el ministeri i la persona del bisbe de Roma, en aquests moments el papa Francesc. El veritable esperit cristià que cerca la unitat i la comunió

volguda per Crist ha de tenir la humilitat del qui cerca la veritat en l'escolta del que diu i ensenya el Papa i obeir el que ell ens demana.

Ja sabem quina és la manera d'actuar de Francesc, papa, i quines són les seves prioritats. El mateix dia de la solemnitat dels sants apòstols Pere i Pau o el diumenge proper, la col·lecta econòmica de la missa es destinarà al que anomenem «òbol de Sant Pere». Siguem, una vegada més, ben generosos. Entre tots hem de sostenir aquest ministeri de servei a tota l'Església i a tota la humanitat.

Amoris laetitia és el document que fa poc ens ha lliurat el papa Francesc. És una exhortació apostòlica postsinodal en què anima tota l'Església a emprendre, amb nova embranzida, el camí del treball amb les persones i les famílies, en la diversitat de situacions en què es troben. Per aquest motiu, d'acord amb la invitació del Sant Pare i amb el nostre Pla diocesà de Pastoral vigent, us convido a tots els diocesans a viure la Jornada Diocesana d'inici de curs, el diumenge 18 de setembre, sota el lema de *L'Església, família de famílies*, per a proclamar amb valentia i sense cap por la bellesa de la família.

